

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Zondaggroep I,
20 mei 1962.

Goedenmorgen, vrienden.

Als we zo met die zondagen bezig zijn, dan wordt de vraag in deze dagen steeds dringender: Wat moeten we eigenlijk doen? Moeten we nu wijding geven of moeten we les geven? Ik laat nu voor vandaag de keus eens aan u over.

- x Kan het niet het één en het ander zijn?
- Ja, dat ben ik helemaal met u eens. Maar op het ogenblik geef je een halve les en een halve wijding; en half werk, ja, daarvoor is de tijd een beetje voorbij.
- x Mag het les zijn?
- Les? U voelt allen meer voor les? Nu, dat is goed. Dan zal ik vandaag proberen u het een en ander te leren over:

De magische verhoudingen.

Dan moet u een paar punten altijd voorop stellen. Magie is ordening. Het is nl. het vastleggen van een reeks van oorzaak en gevolg. De grootste vijand van de magie is de chaos. Alleen in de zwarte magie wordt de chaos gebruikt om alles, behalve het gewenste, te vernietigen. Zwarte magie schept een chaotische reeks ontwikkelingen, die het "ik" aantasten. Witte magie daarentegen schept een ordening, die het "ik" zowel als de buitenwereld zal steunen en helpen. Daar hebben we dan de be-
ginfactor.

De grondwaarde van de witte magie is licht. Nu kan men zeggen: Licht is een zeer vaag begrip. Men spreekt ook wel eens van trilling. Licht kan worden omschreven als oerkracht, die wordt gebruikt om datgene, waarin een ontwikkeling gaande is, zich in een bepaalde richting te doen vormen; een kracht dus, die in het "ik" kan worden gebruikt om elke willekeurige waarde aan te passen aan het Goddelijke en als zodanig de component is, welke het harmonische element vertegenwoordigt als toestand in alle gebeuren en in alle voorwerpen. Dan volgt hieruit, dat - zolang ik het licht als een ordenend principe gebruik - ik gebonden zal zijn aan deze ordening. Zo geldt: indien ik mijzelf een bepaalde magische regel heb gesteld, kan ik daarvan niet afwijken, zonder mijzelf te schaden en hetgeen ik reeds heb bereikt aan te tasten. Ook dat is logisch, nietwaar?

Nu, dan weet u tenminste waar u aan toe bent. Als u met iets begint, zit u er meteen aan vast. Nu gaan we nog een eindje verder.

Het belangrijke in de magie moet dus gebaseerd zijn op vaste wetten. De wet van oorzaak en gevolg, inderdaad. Maar de wet van oorzaak en gevolg in samenhang met de z.g. wet van de waaiervormige keuze. Ik zal het heel eenvoudig zeggen:

Wanneer wij dus op punt A staan, zullen wij verder moeten gaan, want we kunnen niet stilstaan. Het aantal mogelijkheden dat wij hebben is gelijk aan het totaal aantal lijnen, dat projecteerbaar is van uit de beperking van ons lot (stel u voor: een rechte gang) op het punt, waarop wij ons op het ogenblik bevinden. Elk van die lijnen is een keuzemogelijkheid; elk van die lijnen heeft een enigszins andere inhoud of waarde.

We hebben in de magie dan verder te maken met de beperking van ons eigen wezen. De beperking van het eigen wezen wordt vastgelegd door de wereld, waarin wij leven, de vermogens die wij bezitten plus de kracht waaruit we kunnen putten. In de praktijk kan dit worden voorgesteld als twee grenzen of een corridor, een gang.

Stel u een gang zonder deuren voor. Dat is de weg van uw leven. Deze gang is tamelijk breed. U kunt naar links of naar rechts gaan. Die gang bevat een oneindig aantal mogelijkheden. Wanneer ik mij op een bepaald punt in die gang bevind en ik maak een keuze, dan zal elke lijn van uit mijn huidig standpunt rechtuit gaan. Wanneer ik dus hiér sta (laten we het maar zo zeggen, ik heb geen tekenbord of zo iets: dit is die rechte gang, hier sta ik), dan kan ik een keuze doen, die bijna zó gaat. Ik kom dan niet vooruit, maar kom wel in een totaal andere verhouding tot het geheel. Als ik de korte lijn volg, dan is mijn weg uitermate kort en ik zal onmiddellijk een tweede keuze moeten doen. Ik kan ook een rechte lijn kiezen, die recht naar boven gaat en dan is mijn aantal mogelijkheden oneindig.

Het aantal mogelijkheden in de magie is afhankelijk van de keuze, die wij hebben gedaan binnen de beperking van onze eigen weg.

Wanneer ik de meest ideale toestand voor mijzelf schep (dat doet een magiër altijd; u weet wel, hij werkt met alles wat nieuw is: schone gewaden, de juiste reukwerken, kortom, hij doet alles om nu maar precies de juiste harmonie te vinden) en ik het juiste standpunt heb, bevind ik mij precies op het middelpunt van een horizontale lijn/t.o.v. mijn begrenzingen/die kan worden getrokken. Dus wanneer hiér mijn uiterste mogelijkheid ten goede en dáár mijn uiterste mogelijkheid ten kwade is, dan zal mijn ideaal punt van uitgang als magiër zich altijd in het midden bevinden. Dit punt wordt ook wel eens "de gouden middenweg" genoemd. Op die gouden middenweg nl. heb ik een maximum aantal lange wegen; ik kan zo groot mogelijke en zo langdurig mogelijke krachten ontwikkelen. Duidelijk? Anders moet u het maar eens natekenen.

Wat er verder ontstaat is natuurlijk ook een begrenzing van mijn eigen begripsvermogen. Nu wordt het begripsvermogen altijd beperkt door de begrenzingen van je eigen wereld. Dan mag worden gezegd dat, als wij het pad van het gouden midden volgen, van uit onze weg een driehoek wordt gevormd, waarvan de punt naar beneden is gericht en die vandaaruit wordt doorgetrokken tot de grens van de voornoemde corridor. Hierboven ligt de lijn, die ons zuiver begrip beperkt. Deze driehoek vertegenwoordigt het totaal van de krachten, waaruit de magiër bewust kan werken. Elke door hem gekozen weg, die het contact met hogere krachten bereikt (hij kan zelfs zijn einddoel daarmee bereiken, doordat hij zich strikt aan de weg van het gouden midden houdt), werkt wel op hem in, maar hij kan daaruit bewust niet verder putten dan die lijn van zijn begripsmogelijkheid gaat.

Op het ogenblik, dat ik een begrip van evenwicht heb geschapen in mijzelf, zodat deze driehoek daarmee in overeenstemming is, vorm ik naar beneden toe een gelijkvormige driehoek, want al, wat ik van uit mijn eigen wezen in het hogere projecteer, wordt gespiegeld in het lagere.

x Een zeshoek dus?

- Dat had u gedacht. Weet u wat het wordt? Als u zich houdt aan wat ik u nu heb gegeven, dan wordt dat een X. Want hiér hebben wij onze begrenzingen en dáár zijn de lijnen, die ons aangenomen middelpunt doorkruisen en dus de X vormen. Het is dus gewoon een X, die aan de boven- en onderkant door de lijnen van de "corridor" begrensd wordt.

Deze driehoeken kunnen echter ook zo geprojecteerd worden, dat ze een zespuntige ster vormen. Dan blijkt de naar boven-gaande driehoek van de ster voor de magiër die van beheersing en de naar beneden-gerichte driehoek voor hem die van het magisch begrip te zijn.

Het punt, waarop ik dus sta, deelt mijn wereld in datgeen, waar ik boven sta (de beneden-driehoek, dus wat ik beheers) en datgeen waaruit ik kracht kan ontleenen, wat boven mij is (de boven-driehoek). Nu zijn die driehoeken dus een X geworden. We hebben dus te maken met 2 driehoeken, waarvan de 2 tegenover de basislijn liggende punten elkaar raken. Dit kruispunt is het middelpunt, waarop de magiër staat. Het blijkt nu, dat er een z.g. "dood-terrein" bestaat, d.i. het gebied dat buiten de 2 elkaar beroerende driehoeken ligt. Dat "dood-terrein" - dat kan ik u er wel bij vertellen - is datgene, wat door de omstandigheden wordt beheerst.

De magiër kan niet het totaal van zijn wereld beheersen, maar wordt vooral in datgene, wat onmiddellijk parallel loopt met zijn eigen ontwikkeling, toch door de omstandigheden beheerst. Ook een typisch iets.

x Wat voor een driehoek is het? Een gelijkzijdige?

- Ja, dat kan wel eens verschillen, we nemen voorlopig maar aan dat ze gelijkzijdig zijn. Dat ligt nl. aan de keus, die u hebt gedaan. In de praktijk zal het ongeveer zo zijn, dat het een hoek van ongeveer 80 graden is, die wordt gemaakt. Maar ja, u moet niet denken dat dit dus een mathematisch juiste voorstelling is. Het is een voorbeeld, het is een voorstelling, opdat u kunt begrijpen waar het om gaat.

Nu stellen we ons dus voor, dat we die beide driehoeken t.o.v. elkaar verschuiven, want de beheersing over de beneden-driehoek (het stoffelijke) is belangrijk; en dat is hetgeen, waarvan wij ons bewust zijn. Hier heb ik dus de boven-driehoek van de kracht, die op mij inwerkt (kracht waaruit ik kan putten) en hier heb ik de beneden-driehoek van datgeen, wat ik beheers. Als ik ze in elkaar schuif, krijg ik de zespuntige ster. Daar is geen verdere uitleg voor nodig. Het enige, dat altijd waar blijft, is: zolang het "ik" zich in het middelpunt bevindt (dus op het punt van de juiste mogelijkheden en verhoudingen) zal een maximum aan resultaat worden bereikt.

Als u dat alles hebt kunnen volgen - het is tamelijk ingewikkeld, maar ik heb het zo eenvoudig mogelijk gezegd! - dan komen we tot deze conclusies:

1. Alle extreem kwaad is even schadelijk voor het "ik" als alle extreem goed. Slechts de middenweg, waarbij alle geestelijke en stoffelijke krachten met elkaar in evenwicht zijn, beide gelijk erkend worden maar door elkaar beperkt, is de juiste.
2. Alle feitelijk stoffelijke belangen en alle innerlijke dromen dienen zo samen te gaan, dat ze elkander kunnen aanvullen. Eerst dan is een beheersingsmogelijkheid geschapen.
3. Al datgene, wat beneden mij ligt, kan door mij worden beheerst en wel zolang het in rechte lijn ligt tussen de begrenzing van mijn begrip en uiting en het punt van mijn eigen beheersing. (Denkt u maar weer aan die driehoeken.) Boven mij echter zal ik krachten kunnen putten uit al, wat voor mij aanvaardbaar is en rechtlijnig voorstelbaar. Elke kracht in de magie is een rechtlijnige kracht. Zij zal een directe wisselwerking betekenen tussen het "ik" en het hogere, of het "ik" en het lagere.

Nu heeft u in de gauwigheid een paar interessante grondbeginselen geleerd, als u ze begrepen hebt.

x Het is lastig om in het midden te blijven.

- Helemaal niet. Maar daar kom ik dadelijk nog even op terug.

Nu gaan we proberen om de zaak heel eenvoudig te zeggen, zo heel erg bourgeois, helemaal niet intellectueel. Want als we het erg intellectueel zeggen, dan wordt het erg verwarrend en we moeten ten slotte ook deze waar-

den van de magie op een bepaald niveau houden.

Alles, wat ik zie als begeerlijk in geestelijke en ideële zin, mag ik alleen voor mijzelf verwerklijken. Alles wat ik stoffelijk als begeerlijk zie en wat ik stoffelijk als noodzakelijk of als een stoffelijke drang erken, mag ik eveneens alleen voor mijzelf verwerklijken. Ik mag in geen geval uit deze beide waarden een maatstaf scheppen, die ik hanteer om mijn wereld te beoordelen of te beïnvloeden.

We staan dus eigenlijk helemaal alleen. Ik hanteer in en van uit mijzelf de balans der waarden, die voor mij in de door mij erkende wereld geldt.

Dan zal elke magiër zijn beheersing zover kunnen uitstrekken als zijn eigen begrip van het Goddelijke plus zijn eigen behoefte tot verwerklijking reikt. Magie wordt in feite bepaald door het behoefte-element.

Nu heeft u hier dus de eigenlijke grondslag en kunt u zich voorstellen, hoe het in elkaar zit.

De magiër kan dus niet zo maar eens gaan toveren. Neen, er moet een behoefte zijn, er moet ergens een dwang zijn om dit te doen. Het heeft geen zin om voor je plezier te gaan toveren, want dan krijg je hoogstens de tovermuts over de oren. Maar als er een behoefte-element is plus een bewustzijn, dan eerst werkt de magische regel, nooit voordien en nooit zonder haar.

Alles wordt gebaseerd op het juiste middelpunt, het juiste punt van leven; en dat hebben we al gedefiniëerd als een weigering om op enigerlei gebied extreem te zijn.

Nu werd er gezegd: Wat is dan het moeilijke punt daarvan?

Kijk eens, wanneer u de wereld wilt gaan verbeteren, wordt het heel erg moeilijk om werkelijk iets tot stand te brengen. Want als u gaat zeggen dat het goed is, dat niemand meer enig bezit heeft, dan begint u prompt alle anderen iets af te nemen. Maar die anderen hebben dat bezit misschien nodig om te leven. U doet onrecht; u scheidt in het goede, dat u doet, kwaad. Aan de andere kant kunt u zeggen: "Laten we nu iedereen eens een paar ton geven, dan wordt het vast een "dolce vita" in Nederland." Maar er zijn er enkelen, die het werkelijk goed zullen gebruiken; u scheidt dus ook het goede. Wat u dus uit uzelve wilt projecteren, wat u wilt doen - slecht of goed, naar uw eigen idee - heeft het tegendeel toch altijd in zich; u beleeft het echter sterk eenzijdig. U zult dus vervreemden van de werkelijkheid. Want wanneer u zegt dat iets kwaad is, nu ja, waar moet dan het goede vandaan komen? En er is goed, maar dat goede deugt niet. Ik ga bij wijze van spreken licht bestrijden, omdat ik meen, dat er duister moet zijn. En toch wordt/de duisternis licht geboren, zoals uit het licht het duister voortkomt. Begrijpt u wat ik bedoel? /uit Het "ik" zal zich dus volkomen onjuist gaan oriënteren. Het zou een geheel verkeerde keuze doen uit de verschillende mogelijkheden, die er bestaan.

Aan de andere kant is er ook het goede. Stel nu, u krijgt van de dokter slaappillen. Voor u goed, want u moet slapen. Nu is er iemand, die nachtwaker is van beroep. U wenst die mens veel goeds, dus u geeft hem slaappillen.....De goede jongen krijgt zijn ontslag. Zo gaat dat, wat voor u goed is, heel vaak voor een ander een bedreiging vormen.

Idealisme kan alleen beperkt gehanteerd worden, onthoud dat goed; en wel alleen zover ik dit in mijzelf en uit mijzelf, zonder dwang of eisen aan anderen, verwerklijk. Ik ben het centrum; dat is het magisch middelpunt. En dat is nu die wet van het gouden midden. Want op het ogenblik, dat ik alles tot mijzelf beperk, kom ik niet ver.

Iemand, die een socialistische samenleving wil opbouwen en dat alleen met zichzelf moet gaan doen, nu die wordt nog geen socialist. Hij wordt een individualist, misschien nog een humanist, maar veel verder komt hij niet. Iemand, die kapitalist wil worden en dat alleen uit en met zichzelf wil doen, zonder van anderen te eisen of anderen iets op te leggen, die komt ook niet ver. Hij wordt geen groot kapitalist, maar hoogstens

een gezeten burger. Dus dan beperkt alles zich vanzelf.

Ik hoop nu, dat het punt duidelijk is geworden. Dan wil ik nog even doorgaan op een paar zeer interessante punten.

Alle harmonie kan magisch worden gebruikt. Elke harmonische werking als zodanig heeft magische invloed. Omgekeerd: elke magische werking kan alleen op harmonieën gebaseerd zijn. Dus overal waar harmonie bestaat is in feite magie; althans een magische mogelijkheid, een punt van uitgang.

Dan is het toch heel eenvoudig te stellen, dat - wanneer wij harmonisch kunnen zijn, onverschillig op welk vlak en deze harmonie gaat gepaard met een goedwillendheid - daaruit automatisch gevolgen zullen voortvloeien, die buiten ons als een kracht of als een ervaring nieuwe inzichten, nieuwe bewustwording maar ook nieuwe bereikingen mogelijk maken in en buiten ons, kenbaar in de wereld zowel als in onszelf. En nu de aardigheid van het geheel:

Er is praktisch geen mens op aarde, die kan leven of leeft zonder gebruik te maken van magische werkingen; maar in de meeste gevallen beseft hij dit niet. Hij schuift ze terzijde en tracht ze te vervangen door wat hij noemt: redelijkheid. Deze redelijkheid echter is alleen de rationalisatie van de werkingen, die hij schept door middel van harmonie en disharmonie.

Dan volgt nu de eindregel, waarbij ik het vandaag wil laten.

Alle invloed, alle kracht, alle werking op aarde, is gebaseerd op harmonie en disharmonie. Het magisch element is dus ook in het normale leven en zonder enig ritueel voortdurend aanwezig. Wanneer ik leer uit te gaan van harmonieën, zal ik voor mij goede of wit-magische werkingen tot stand kunnen brengen; terwijl elk vermijden van disharmonische werkingen en al, wat ermee in verband staat, voor mij ook betekent het wegvallen van negatieve invloeden in het leven. Ik kan alleen aan de hand van innerlijke harmonieën en disharmonieën een maximum aan prestatie, aan bereiking, aan bewustwording in het eigen leven voortbrengen. Daar, waar de mens uitgaat van zijn eigen begrippen alleen, loopt hij vast. Waar hij echter uitgaat van het al dan niet bestaan van een harmonische verhouding tussen zijn eigen inzichten en die van anderen, tussen de kracht in hem en de krachten die buiten hem bestaan, zal hij altijd bereiken.

En dan ten laatste, dat moet ik er toch nog even bij zeggen:

Bedenk wel, dat in elke magische werking de wil plus de ontstane harmonie tezamen het resultaat bepalen. Wanneer u alleen maar harmonisch bent zonder verdere inzichten of wil, zal het weinig of geen resultaat hebben. Op het ogenblik echter, dat een harmonie - hoe klein en onbelangrijk ook, in welke vorm ze ook optreedt - gepaard gaat met een definitieve wil tot bereiking, worden er buiten u. voorwaarden geschapen, waardoor de verwerkelijking eenvoudiger wordt en zult u met minder moeite - a.h.w. met meer hulp van buitenaf - uw doel gemakkelijker bereiken.

Vrienden, u hebt vandaag les gekozen. Dit was een heel eenvoudig lesje, maar tamelijk compact. Sommige delen ervan heeft u al eens gehoord, andere delen lijken misschien wat nieuwer. Ga uit van uw eigen begrip. Kies de weg van het juiste midden, werk met zoveel mogelijk harmonische situaties en richt uw wil of uw begeren (dat is eigenlijk hetzelfde) steeds op die punten, welke voor u het meest belangrijk zijn.

En dan wens ik u allen verder een prettige zondag en veel succes.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

Wanneer u daar zo bezig bent met al deze theorieën, die overigens hier en daar praktisch zeer waardevol zijn, dan beginnen er bij mij ook een paar vragen te rijzen. Ik ga dus proberen om mezelf eens een keer les te geven door mijn eigen vragen te beantwoorden. Als daartegen bezwaar is, dan zegt u het maar.

Waarom zijn zoveel mensen bang voor het woord magie en begeren gelijktijdig zozeer om magische vermogens te bezitten?

Als ik dat zo bekijk, dan is het eigenlijk het gevolg van de voorstelling dat alles, wat magie is, ergens met duivels en demonen te maken heeft; m.a.w. het is gevaarlijk en daarom zijn ze er bang voor. Aan de andere kant zouden ze - of het nu gevaarlijk is of niet - zo verduveld graag hun eigen wil willen doorzetten in de wereld en daarom verlangen ze er zoveel van te weten.

We moeten natuurlijk even goed begrijpen, dat iedereen een mooie reden heeft. De één wil alleen maar magie leren om anderen te helpen. Ja, natuurlijk om anderen te helpen, maar ook om:...."dat ben ik; dat kan ik doen!" Dus zelfverheffing of zelfbevestiging. Een tweede vertelt, dat hij de magie alleen maar leert om te kunnen voorkomen dat een ander zwarte magie beoefent. Dat gaat op, totdat hij eens een keer ergens de p....in krijgt en erg wordt gehinderd; en dan gebruikt hij het per ongeluk zelf ook.

Laten we nu eens heel nuchter en menselijk denken. Mensen hebben allemaal mooie slagzinnen en mooie idealen. Ze zijn ver verheven boven de eenvoudige materiële wereld. Dat ze in de stof leven, is alleen nog maar het resultaat van een bittere noodzaak. Ja, wacht eens even, dat zeggen ze, maar je moet ze ondertussen zien! De mensen, die zeggen dat ze geestelijk zo hoog staan, zijn eigenlijk lichamelijk vaak er het beroerdste aan toe; want ze worden door hun lichaam veel meer geregeerd dan degenen, die normalerwijze evenwichtig zijn. En dat is nu een kwestie, waarbij de magie weer te pas komt.

Menigeen schijnt alleen maar te streven naar magische vermogens om zijn eigen superioriteit te bewijzen; ofwel om zonder van zijn hoog voetstuk af te stappen al datgene, wat hij voor zich verlangt, toch nog werkelijkheid te kunnen maken, al weet hij dan ook niet hoe het moet gaan. Dat is natuurlijk niet zo gunstig.

Wat kan er dan nog verder bij zitten? Het eigenaardige, dat ik nl. ontdek, is dat de één spreekt over de goedheid Gods en de ander over de magische wet; maar dat ze in feite hetzelfde bedoelen. Dat is in mijn ogen ook heel vreemd. Want degeen, die zegt "de magische wet", is iemand, die daarmee dus zelf wil werken. De ander, die zegt "dat is Gods goedheid", hoopt, dat het van buitenaf zal gebeuren; maar hij wenst hetzelfde en gebruikt precies dezelfde kracht. Waarom moeten we er dan een bepaalde naam aan geven? Komt het eigenlijk niet alleen maar uit de mens voort?

Je kunt natuurlijk zeggen: "Onze God is liefde." Ja, allemaal mooi. "God is goedheid." Natuurlijk. "God is rechtvaardig." Geen cent bezwaar tegen. Maar....dat zijn allemaal definitives, die uit onszelf voortkomen. Als ik zeg, dat God liefde is, dan zeg ik niet dat God zo is; dan zeg ik alleen maar, dat ik me God zo voorstel. Mag ik dan niet eerder zeggen: God is Kracht?

Kracht is de basis van alle vorm. God heeft alle dingen geschapen. Kracht of energie kan worden omgezet van vorm tot vorm, zonder ooit te loor te gaan of haar kwaliteiten en eigenschappen te verliezen. Dus Gods kracht kan elke vorm aannemen, zonder ooit in God iets te veranderen.

Dan kom ik een beetje dichter bij de werkelijke magie. Nu stel ik van mijn standpunt uit, dat voor mij de verandering van mijn verhouding t.o.v.

God - al dan niet in Zijn wereld - gelijk is aan magische bereiking; want daar, waar ik mijn standpunt of verhouding tot God verander, zal God Zich voor mij wijzigen.

Dat voert tot een eigenaardige vraag: Kan ik dan de wereld wel voor een ander veranderen (daarover hebben jullie het zo even gehad) of verander ik alleen in mijn eigen ogen de wereld voor anderen?

In zuiver menselijk opzicht is dat natuurlijk een kwestie van: ik kan heus wel wat voor een ander doen; maar wat ik voor een ander doe, kan hem misschien helpen om zelf weer wat voor anderen te doen. In dat geval bereikt hij dus innerlijk de juiste harmonie en wordt het voor hem waar in het Goddelijke. Maar zolang ik alleen iets voor een ander doe en die ander doet niets voor mij of voor een ander, dan ontstaat er bij mij een verandering, maar bij degeen, die dat ondergaat, ontstaat geestelijk een hiaat; die blijft dus eigenlijk gelijk. Wat ik er hier bij geef, dat gaat er dáár weer af. Dat zou kunnen voeren tot de stelling: Dan moet je maar niet te veel voor anderen doen.

Nu blijkt ook dat weer verkeerd te zijn. Ik moet voor anderen zoveel doen als ik kan, mits dit in en voor mijzelf verantwoord is, want ik moet mijn harmonie met God zo groot mogelijk maken. Ik moet dus de magische werking van God in mijn wezen en de beheersing van mijn wereld, die daardoor voor mij en in mij ontstaat, zo goed mogelijk waar maken. Dan is nu het varkentje heel gauw gewassen.

Ik kan dus nooit iets voor een ander doen; ik doe alles principiëel eigenlijk toch nog voor mezelf. Want bij een ander kan ik geen werkelijke wijziging tot stand brengen; bij mijzelf echter voortdurend. Slechts - en dat is nu het mooie - indien door begrip of parallellen tussen mij en een ander een juiste relatie ontstaat (een harmonie), zal degeen die ontvangt van uit zichzelf verder geven. Er ontstaat een eenheid van streven of actie. Waar deze bestaat of ontstaat, doe ik niet alleen goed voor mijzelf, maar zal al hetgeen ik voor anderen heb gedaan eeuwig bevestigd zijn; het zal in het Goddelijke eveneens kenbaar zijn voor die ander.

Ja, u hebt wat gevraagd, hè. Er waren er een paar bij, die hadden liever een klein beetje wijding er tussendoor. Maar ja, je kiest het een of het ander. Dat is nu het typische, dat geldt in de magie ook. Ik kan nooit magie beoefenen, die een klein beetje wit en ook nog een klein beetje zwart is. Ik kan alleen iets doen, dat in wezen wit of in wezen zwart is. En als mijn instelling daar tegenover zich een tikkeltje wijzigt, nu ja, goed, dan kunnen we spreken van grijs; maar het is zwart of het is wit. Er bestaat geen tussen-fase.

En zo ontstaat er tussen les en wijding op den duur ook een onverenigbaarheid. Die kunnen niet meer gecombineerd worden, omdat wijding ten slotte emotie is en lering verstandelijke werking.

Ik eindig nu dit stukje met een laatste vraag en een laatste conclusie.

Waarom zouden zoveel mensen, die zich aangetrokken voelen tot kennis, die kennis niet gebruiken, maar haar alleen ergens nutteloos opslaan in hun hersenen? Dan blijkt mij, dat de doorsnee-mens veel meer voelt voor, laten we zeggen, zijn eigen gevoelswereldje dan voor alle kennis. Eerst wanneer een mens een zekere wijding (in de zin van toewijding) voor een hoger doel of een hoger bereiken in zichzelf vindt, zal hij geneigd zijn om zijn verstandelijke middelen, zijn magische vermogens te activeren, want dan pas is het voor hem de moeite waard.

En mag ik daarom besluiten met een paar conclusies aan het geheel toe te voegen?

1. Alle ware en werkelijk vruchtdragende magie wordt geboren uit een innerlijke drang; zoals elke actie en activiteit uit een innerlijke drang dient voort te komen. Waar dit niet het geval is, is het gebeuren waardeloos en de werking nil.

2. Alle harmonie en erkenning van harmonie is een bevestiging van eigen wezen. Mits gepaard gaande met een innerlijke drang betekent het een uitbreiding van eigen wezen.
3. Alle disharmonie betekent - als deze door een zekere drang wordt omgezet in daden, in praktijk - een vermindering van betekenis en waarde van eigen wezen en - ondanks de schijnbaar ogenblikkelijke voordelen - altijd schade. Ga dus uit van het standpunt dat datgene, wat met u harmonisch en voor u aanvaardbaar is plus de noodzaak, die u in uzelf voelt, het middel is om wat te bereiken. Zo, nu hebben we dat gehad. Nu komt er even de redactionele noot.

U hebt nu gehoord wat lering, dus zuiver lesmateriaal kan zijn. Wat wijdingsmateriaal kan zijn, hebt u ook allen wel eens gehoord en trouwens u krijgt dadelijk nog een stukje wijding als toegift.

Maar nu begrijpt u dus, dat wij de laatste tijd zo bezig zijn geweest met ons af te vragen: Welke kant moeten we uit? We kunnen het niet meer helemaal met elkaar verenigen. Er is een te grote gaping, een hiaat, tussen de gevoelswereld en de wereld van de zuivere rede. Beide samenvoegen is voor veel mensen erg verwarrend. Dan gaan ze denken met hun gevoel en voelen met hun verstand; en dat wordt dan donderen, dat kan ik je wel vertellen. Wij hebben dus gezegd: We zullen in de toekomst voor de zondagen een keuze moeten maken: of wijding, maar dan ook helemaal wijding, of lering, maar dan ook helemaal lering. De tijd van half om half is een beetje voorbij.

Nu hebben we u vandaag zelf eens laten kiezen wat u wilde. Er zijn er een paar, die hebben er spijt van als haren op hun hoofd dat het zó is gebeurd. Enkele anderen voelen zich heel erg blij, dat het zo wél is gebeurd. En er is zelfs een enkeling bij, die denkt: Nou, nou, als dat nu lering is! Ik ken er al zoveel van; wat heb ik daar nu eigenlijk aan? Dat hoeft u niet toe te geven, hoor, maar het is zo. Toch zal dit moeten worden beschouwd als een hoog gemiddeld niveau voor de leringen, die voorlopig op een zondag gebracht kunnen worden. Denk er dus eens over na.

U kunt zeggen: Nu, op déze basis wil ik die zondagen verder volgen of op gene. We zullen u graag tegemoet komen waar het mogelijk is. Alleen de hutspot van gevoel en verstand lijkt ons voorlopig een te gevaarlijk artikel om dat op de zondagen te blijven brengen.

-:-

EEN LICHTEND KRUIS.

Als ik denk aan een lichtend kruis, dan denk ik aan de krachten, die de wereld verdelen. Ik denk aan de vele vlakken, waarvan sommige door de mens niet worden erkend; waarin de mensen spelen met waan en werkelijkheid.

En het licht...het is de kracht, waaruit het Al ontstaat, dat kenbaar maakt het Al; dat duister uit zich schept en uit duister zelf ontglijdt en weer wordt tot het weten, waarin de ingewijde (de adept) zijn weg vindt naar de eeuwigheid.

Een lichtend kruis? Voor mij het teken van het bewuste leven, de goddelijke werkelijkheid.

Maar, vrienden, als een lichtend kruis staat het geschreven in uw eigen wezen, in uw eigen hart, als ge voelt: hier is de kern van het leven, hiermee tart ik al, wat rond mij nog bestaat. Dan is het lichtend kruis het vuur, waarmee de haat verschroeit. Dan is het levenskracht,

wanneer het "ik" vermoeid is.

Het lichtend kruis, dat is de wereld van de sferen en de eeuwigheid, die wordt saangevoegd met je eigen leven. Het is je eigen streven, tot in de oneindigheid versterkt door harmonie uit het "ik" geboren en door krachten uit het hoogste Zijn gegeven. Het is een bron van werkelijkheid.

Maar bedenk wel, alleen wie niet het offer schuwt, voelt zich in het ware licht thuis.

Slechts wie een offer brengen kan, vindt vreugd in het lichtend kruis. Want het licht van het leven is het vallen van de waan.

Het erkennen van een groter-zijn van wereld en macht betekent het afstaan van zoveel wat je zelf meende te volbrengen of reeds had volbracht.

Eigen waan, eigen begrippen, eigen eisen en eigen vermogens, zij worden zonder mededogen weggenomen, als je zonder schromen door de wereld wilt gaan met het begrip van het lichtend kruis, het licht van God, het Vaderhuis; maar dat ook de wereld verlengt met de tijd, verlengt met wereld en sferen, die buiten het menselijk bestaan zijn voortgegaan en waaruit je moet leren, steeds weer, dat de wijsheid je sterkt en je soms je in versuffing afvraagt, of het wel zin heeft dat het eigen wezen die lasten, die zorgen en die noden draagt.

Een lichtend kruis?

Het lichte zelf is God; en het kruis, dat is de uiting, de erkenning in alle werelden en sferen.

Zo zeg mij: Is het lichtend kruis anders dan de Wil des Heren, erkend in het eigen "ik"?

Als ge zo het lichtend kruis als kracht en gloed wel wilt verstaan, zo zult ge ook beseffen, dat wie het lichtend kruis als vaan wil heffen, vaak meent zelf daaraan weer onder te gaan.

Wat zijn menselijke begrippen en waarden? Wat is hun zin, hun realiteit, als je wordt geconfronteerd met Eeuwigheid? En toch moet je vandaag leven, vandaag werken, vandaag streven. Vandaag heb je verplichtingen, heb je zorg. Vandaag bouw je het menselijk tehuis. Dat is je plicht; en zonder dat kun je niet streven.

Dan is het lichtend kruis ook wel degelijk de dure en vaak pijnlijke plicht om aan de stof te geven, wat de stof toekomt.

Stof en geest tezaam, eenheid van licht en duister, voortgekomen uit de luister Gods en teruggegaan tot de bron van het ontstaan; dat staat boven alle waan, daar heerst zelfs niet het lichtend kruis, daar is alleen de eeuwigheid, daar is de waarheid bij zichzelf slechts thuis.

Maar zolang je de wereld, zolang je de sferen en God niet kunt verstaan, is het lichtend kruis het krachtige teken, waarmee je levensbaan zal worden omschreven, hoe meer je naar bewustzijn streeft en tracht voor God te leven.

Waarmee u ziet, vrienden, dat ik van uw lichtend kruis, toch ergens een synthese heb gemaakt.

God is liefde, God is kracht. Maar God is ook eenheid.

Het kruis is het teken van de goddelijke Liefde, maar gelijktijdig ook van de verdeling van de wereld in gekende en ongekende waarden.

Het licht zelf is de openbaring, maar ook de loutering.

Wanneer ge voor uzelf moet kiezen, dan kunt ge zeggen: "God is liefde, God is kracht, God is voor mij alle dingen die goed zijn."

Maar dan zal toch het aanvaarden van die God betekenen, dat je veel dingen - die je nu belangrijk acht - terzijde moet stellen. Dat je veel, wat je nu misschien terzijde hebt gesteld, weer belangrijk moet achten; omdat God is in stof en in geest gelijk; omdat God is in alle werelden.

Het lichtend kruis is de verdeling, waardoor de bewustwording mogelijk wordt. Maar God is het Al-omvattende en in het Al-omvattende zul-

len we op elk terrein moeten beantwoorden aan Zijn eis, Zijn wil tot harmonie, tot aanvaarding en eenheid.

Als ik daarmee sluit, hoop ik tenminste een klein beetje te hebben bijgedragen tot het wijdignselement, dat op deze morgen nog niet geheel behoeft te ontbreken.

Namens de andere sprekers mag ik misschien ook de hoop uitspreken, dat hun beschouwingen niet teloor zijn gegaan en dat u er ergens een stimulans in zult vinden om voor uzelf eens over het evenwicht in uw leven en de al dan niet juiste voorstelling, waardoor ge geregeerd wordt, na te denken.

Ik wens u allen nogmaals namens ons allen een gelukkige en een prettige zondag toe.

:--:~: